

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2ObdoV/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 1001899524
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1001899524.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. E. J., CSc., nar. XX. X. XXXX, bytom K., zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, so sídlom Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: BL Slovakia, spol. s r. o., so sídlom Mostná 72, 949 01 Nitra, IČO: 31 396 054, zastúpenému AK Gavorová a partner, s.r.o., v. z. JUDr. Edita Gavorová, advokátka, so sídlom Lombardíniho 22b, 831 03 Bratislava, IČO: 47 254 637, o určenie povinnosti umožniť nahliadnuť do účtovných dokladov, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 29Cb/17/2001, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/3/2017-437 zo dňa 27. júna 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014 zamietol žalobu žalobcu, súdu doručenú dňa 14. marca 2001, ktorou si uplatnil právo na určenie povinnosti žalovanému umožniť žalobcovi nahliadanie do účtovných dokladov žalovaného. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 561,30 eur.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“), ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 5Obo/160/2003-163 zo dňa 8. júna 2004 zmenil v poradi prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/17/2001-79 zo dňa 5. novembra 2002 v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného umožniť žalobcovi nahliadnuť do účtovných dokladov žalovaného za rok 2001 tak, že žalobu zamietol. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že žalovaný môže byť zaviazaný iba na tie doklady, ktoré má k dispozícii, nakoľko v opačnom prípade by išlo o nevykonateľné rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie rozsudok č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014 právne odôvodnil poukázaním na § 122 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodného zákonníka“), čl. VIII.

body 1. a 2. spoločenskej zmluvy žalovaného a § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Uviedol, že žalobca bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 28Cb/83/2000-472 zo dňa 20. apríla 2011 vylúčený ako spoločník zo spoločnosti žalovaného. Rozsudok sa stal právoplatným dňa 16. decembra 2011, z dôvodu ktorého mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca v čase rozhodovania nebol spoločníkom žalovaného a v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka nemá právo nahliadať do dokladov žalovanej spoločnosti. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. podľa zásady úspechu v konaní a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal plnú náhradu trov konania v celkovej sume 561,30 eur. Priznaná náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 99,58 eur a trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z

2 úkonov právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a vyjadrenie žalovaného z 8. júna 2001) po 200,- Sk, režijného paušálu 2 x 100,- Sk a 20 % DPH podľa vyhlášky č. 240/1990 Zb., ďalej z 3 úkonov právnej služby (vzájomný návrh žalovaného z 26. marca 2002, účasť na pojednávaní dňa 19. mája 2002 a účasť na pojednávaní dňa 30. septembra 2002) po 1 170,- Sk, režijného paušálu 3 x 100,- Sk a 20 % DPH podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z., z 2 úkonov právnej služby (účasť na pojednávaní dňa 1. februára 2007 a účasť na pojednávaní dňa 15. marca 2007) po 1 371,- Sk, režijného paušálu 2 x 178,- Sk, 1 úkonu právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu žalobcu) vo výške 58,69 eur, režijného paušálu 7,63 eur a 20 % DPH a 1 úkonu právnej služby (účasť na pojednávaní dňa 9. júla 2014) vo výške 61,87 eur, režijného paušálu 8,04 eur a 20 % DPH podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

5. Na odvolanie žalobcu proti rozsudku prvoinštančného súdu č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014, najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom č. k. 3Obo/62/2014-372 zo dňa 22. júla 2015 označené prvoinštančné rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,89 eur.

6. Na dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu č. k. 3Obo/62/2014-372 zo dňa 22. júla 2015, najvyšší súd ako súd dovolací uznesením č. k. 2ObdoV/20/2015-405 zo dňa 31. januára 2017, rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1, § 450 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom jeho zrušenia bola skutočnosť, že žalobcovi nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu, v dôsledku čoho bola žalobcovi s poukazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 13. januára 2015 Trančíková proti Slovenskej republike, odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

7. Najvyšší súd ako súd odvolací po opätovnom predložení veci, po jej prejednaní podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., rozsudkom č. k. 3Obo/3/2017-437 zo dňa 27. júna 2017, odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014 ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 potvrdil vo výroku, ktorým žalobu zamietol (1. výrok). Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 510,45 eur (2. výrok). Súčasne rozhodol aj o trovách odvolacieho a dovolacieho konania tak, že postupom podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. žalovanému priznal plný, 100 % - ný nárok na ich náhradu (3. výrok) s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C. s. p.

8. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že pred rozhodnutím vo veci, v súlade s uznesením najvyššieho súdu č. k. 2ObdoV/20/2015-405 zo dňa 31. januára 2017 doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu.

9. Žalobca v odvolaní uviedol, že vznáša námietku zaujatosti proti niektorým sudcom a sudkyniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Táto námietka smerovala aj proti sudkyniam vo veci rozhodujúceho odvolacieho senátu JUDr. Jane Zemaníkovej a Mgr. Ľubomíre Kúdelovej. Žalobca dôvod ich zaujatosti videl v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 5Obo/160/2003-163 zo dňa 8. júna 2014, ktoré bolo vydané v neprospech žalobcu. Odvolací súd poukázal na § 14 ods. 3 a § 15a ods. 5 O.

s. p., účinný ku dňu podania odvolania žalobcu a § 49 ods. 3 a § 53 ods. 3 C. s. p., účinný od 1. júla 2016 a uviedol, že nakoľko sa vznesená námietka zaujatosti voči sudkyňiam odvolacieho súdu týka ich rozhodovacej činnosti (resp. procesného postupu vo veci), na námietku zaujatosti sa neprihliada. S poukazom na uvedené, o odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací senát najvyššieho súdu, konajúci v predmetnej veci bez toho, aby bol daný dôvod na predloženie veci inému senátu najvyššieho súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti žalobcu. Odvolací súd poukázal aj na závery dovolacieho senátu najvyššieho súdu v uznesení č. k. 2ObdoV/20/2015-405 zo dňa 31. januára 2017, bod 22, ktorý existenciu žalobcom tvrdených vád konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., vrátane ním tvrdených dôvodov zaujatosti sudkýň odvolacieho súdu, nezistil.

10. Predmetom odvolacieho konania tak bolo v rámci viazanosti žalobcom vymedzených odvolacích dôvodov posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobu žalobcu o určenie povinnosti žalovanému umožniť žalobcovi nahliadať do účtovných dokladov, zamietol.

11. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nedostatočne odôvodnenom a nepreskúmateľnom rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie žalobca nebol spoločníkom obchodnej spoločnosti, do účtovných dokladov ktorej žiadal žalobca určenie povinnosti žalovanému umožniť žalobcovi nahliadnuť do nich. Z tohto odôvodnenia je podľa odvolacieho súdu jednoznačný záver, pre ktorý súd žalobu žalobcu zamietol. Rovnako je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa domáhal nahliadnutia do účtovných dokladov obchodnej spoločnosti žalovaného za rok 2000.

12. K tvrdeniu žalobcu, že súd v rozpore s jeho žalobou nerozhodoval o práve nahliadnuť do účtovných dokladov za obdobie rokov 1995 až 2013, odvolací súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 14. marca 2001 nedomáhal nahliadnutia do účtovných dokladov za obdobie rokov 1995 až 1999 a za obdobie rokov 2002 až 2013 a tieto predmetom prebiehajúceho sporu nikdy ani neboli. Poukázaním na vyjadrenie žalobcu na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 5. novembra 2002 (č. 1. 77 spisu) odvolací súd uviedol, že žalobca týmto vyjadrením upresnil svoj návrh v tom, že žiada, aby mu žalovaný umožnil nahliadnuť do účtovných dokladov za roky 2000 a 2001. Rovnako aj na odvolacom pojednávaní uskutočnenom dňa 8. júna 2004 žalobca uviedol, že má právo nahliadať do účtovných dokladov za roky 2000 a 2001, lebo v tom období bol spoločníkom spoločnosti a má právo na vyrovnací podiel a bez týchto dokladov nemôže zistiť jeho výšku (č. 1. 160 spisu). Z uvedeného pre odvolací súd vyplynul jednoznačný záver, že žalobca sa žalobou zo 14. marca 2001 domáhal nahliadnutia do účtovných dokladov za obdobie rokov 2000 a 2001. V časti uplatneného nároku umožniť nahliadnutie do účtovných dokladov za rok 2001, bola žaloba žalobcu rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5Obo/160/2003-163 zo dňa 8. júna 2004, právoplatne zamietnutá a predmetom konania ostal nárok na umožnenie nahliadať do účtovných dokladov za rok 2000, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie teda rozhodol o celom nároku uplatnenom žalobou zo dňa 14. marca 2001. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie rozhodol o veci, v ktorej nebol podaný návrh na začatie konania, hoci bol potrebný. Rovnako za neopodstatnené vyhodnotil odvolací súd tvrdenie žalobcu o neexistencii zákonnej možnosti nevyhovenia obmedzenia petitu žaloby na obdobie rokov 1995 až 2011, nakoľko s ohľadom na predmet konania (umožnenie nahliadať do účtovných dokladov za roky 2000 a 2001) nesúvisí s rozhodovanou vecou.

13. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa nevykonania dokazovania v súlade so zákonom a nedoručenia listinných dôkazov predložených žalovaným. Poukázaním na § 122 ods. 1, § 125 O. s. p. (resp. § 188 ods. 1, § 187 ods. 2 C. s. p.), ako aj obsah zápisnice o pojednávaní z 9. júla 2014, z ktorej vyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany s obsahom spisu na č. 1. 1 až 305, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal výlučne zo spoločenskej zmluvy žalovaného a listov žalovaného adresovaných žalobcovi zo 4. júla 2002 a z 12. septembra 2002 ako z listinných dôkazov predložených stranami. Pre vykonanie listinných dôkazov podľa § 129 ods. 1 O. s. p., účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie platilo, že dôkaz listinou sa vykonával tak,

že samosudca na pojednávani listinu alebo jej časť prečítal alebo oboznámil jej obsah. Uvedené neplatilo, ak súd vo veci nenariaďoval pojednávanie, ďalej ak listina bola všetkým účastníkom doručená alebo ak listina, prípadne jej obsah neboli protistranou spochybnené. V rozhodovanej veci spoločenskú zmluvu žalovaného predložil žalobca ako prílohu žaloby a listy zo 4. júla 2002 a z 12. septembra 2002 predložil žalovaný na pojednávani konanom dňa 30. septembra 2002, pričom ich obsah žalobca na predmetnom pojednávani a ani v ďalšom priebehu konania nerozporoval. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevykonal listinné dôkazy v rozpore s § 129 ods. 1 O. s. p. a že žalobca disponoval listinnými dôkazmi, ktoré boli pre rozhodnutie súdu prvej inštancie významné. Za nedôvodnú preto vyhodnotil námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že mu postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom.

14. Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalobcu o tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a to tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukázal na § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka a uviedol, že zo zákona, ako aj zo spoločenskej zmluvy vyplývajú pre spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným určité práva a povinnosti a tomu zodpovedajúce práva a povinnosti spoločnosti. Práva spoločníka možno rozdeliť na práva majetkové a práva nemajetkové. Medzi najvýznamnejšie nemajetkové práva spoločníka patrí právo byť informovaný o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti. Spoločník môže toto právo uskutočňovať osobne alebo prostredníctvom tretích osôb. Medzi doklady, do ktorých je spoločník oprávnený nahliadať, možno zaradiť všetky doklady súvisiace s fungovaním spoločnosti a s realizáciou predmetu jej činnosti, najmä účtovné doklady a zmluvy, ktoré uzatvára konateľ v mene spoločnosti. Tohto práva sa môže domáhať spoločník aj súdnou cestou, ak mu spoločnosť, resp. jej konateľ nevyhovie. Ustanovenie § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka predstavuje špeciálnu právnu úpravu, v zmysle ktorej sa spoločník môže domáhať práva na informácie o záležitostiach spoločnosti. Uvedené právo však patrí iba spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným. Práva na informácie sa nemôže domáhať osoba, ktorej účasť v spoločnosti zanikla (t. j. bývalý spoločník). Zánikom účasti v spoločnosti stráca bývalý spoločník nemajetkové práva spojené s účasťou v spoločnosti vrátane práva na informácie o záležitostiach spoločnosti. S poukazom na znenie § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka sa preto bývalý spoločník práva na informácie domáhať nemôže, a to ani za obdobie, kedy bol spoločníkom. Odvolací súd poukázal na to, že účasť žalobcu ako spoločníka obchodnej spoločnosti žalovaného zanikla dňa 16. decembra 2011, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 28Cb/83/2000-472 zo dňa 20. apríla 2011, v spojení rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/45/2011, 1Obo/46/2011 zo dňa 15. novembra 2011. V súlade s § 154 ods. 1 O. s. p. účinným v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bol pre súd prvej inštancie rozhodujúci stav, ktorý bol v čase vyhlásenia rozhodnutia (t. j. k 9. júla 2014). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobca nie je spoločníkom žalovaného a použitím správneho ustanovenia dotknutého právneho predpisu konštatoval, že žalobca v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka nemá právo nahliadať do účtovných dokladov obchodnej spoločnosti žalovaného.

15. Oporu v obsahu súdneho spisu podľa odvolacieho súdu nemá ani tvrdenie žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Uvedenú odvoláciu námietku žalobca odvodzoval od rozsudku EŠLP z 5. marca 2013, v ktorom bolo podľa žalobcu konštatované, že mu bola odopretá spravodlivosť a prístup k súdu. Ako dôvod vylúčenia predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Glončákovej (sudkyňa prvoinštančného súdu, konajúca a rozhodujúca v predmetnej veci - pozn. dovolacieho súdu) žalobca uviedol prebiehajúce konanie o náhradu škody, ako aj skutočnosť, že mu rozhodnutím súdu bolo odňaté právo na ochranu vlastníckeho práva.

16. Odvolací súd vo vzťahu k rozsudku Laufík proti Slovenskej republike z 5. marca 2013 (sťažnosť č. 5718/2010) konštatoval, že EŠLP v časti týkajúcej sa dĺžky súdneho konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 29Cb/17/2001 rozhodol tak, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v časti, v ktorej žalobca namietal porušenie práva na prístup k súdu a nespravodlivosť konania týkajúceho sa jeho nároku, sťažnosť vyhlásil za neprípustnú. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil tvrdenie žalobcu o konštatovaní porušenia práva na prístup k súdu a nespravodlivosti konania týkajúceho sa jeho nároku v rozhodnutí EŠLP, ako nepravdivé a zavádzajúce.

17. Poukázaním na § 14 ods. 1 O. s. p., resp. § 49 ods. 1 C. s. p. a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Nc/1/2013 zo dňa 22. januára 2013 odvolací súd uviedol, že dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť bez ďalšieho nespokojnosť sporovej strany s postupom súdu, resp. sudcu v prebiehajúcom alebo inom súdnom konaní alebo jeho nesúhlas s rozhodnutím sudcu a jeho postupom. Základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však to, že postup súdu sa z hľadiska vecného (čo do správnosti alebo zákonnosti vydaného rozhodnutia) alebo časového (čo do dĺžky konania a čo do vzniku prípadných priťahov) nezhoduje so subjektívnymi predstavami a názormi strany sporu na vecnú správnosť, zákonnosť alebo spravodlivosť prijímania a obsahu súdnych rozhodnutí. Na dosiahnutie nápravy takýchto nedostatkov, tvrdených priťahov v konaní, sú určené iné prostriedky, nie však námietka zaujatosti, ktorej účel je zásadne odlišný. Na námietku spočívajúcu v takýchto okolnostiach (týkajúcich sa postupu alebo rozhodovania súdu v prejednávanej alebo inej veci) sa neprihliada. Z uvedeného dôvodu nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu, resp. pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p. neprimeraná dĺžka konania, hoci bola konštatovaná rozhodnutím ESĽP a ani vydanie rozhodnutia, s ktorým sa sporová strana nestotožňuje, resp. prejavuje s ním nespokojnosť.

18. Žalobcom namietanú sudkyňu JUDr. Jarmilu Glončákovú odvolací súd nepovažoval za zaujatú ani z dôvodu, že žalobca proti nej podal žalobu o náhradu škody. Odvolací súd poukázal na to, že uvedená skutočnosť bola predmetom prieskumu najvyššieho súdu, ktorý uznesením sp. zn. 1Ndob/6/2012 zo dňa 10. februára 2012 rozhodol, že sudkyňa súdu prvej inštancie JUDr. Jarmily Glončáková z prejednávania a rozhodovania danej veci nie je vylúčená. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by o nezaujatosti sudkyne JUDr. Jarmily Glončákovy vyvolávali pochybnosti, z dôvodu ktorého bol odvolací súd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Ndob/6/2012 viazaný, a to tak, že zákonné podmienky pre vylúčenie sudkyne JUDr. Jarmily Glončákovy splnené nie sú.

19. Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že o trovách konania mal súd prvej inštancie rozhodnúť podľa § 150 ods. 1 O. s. p.. Odvolací súd uviedol, že rozhodovanie o trovách konania v sporovom konaní vychádza zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu), ktorá bola upravená v § 142 ods. 1 O. s. p. (v súčasnosti § 255 ods. 1 C. s. p.). V zmysle uvedenej zásady má úspešná strana nárok na náhradu trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný, pričom sa vychádza z výroku meritórneho rozhodnutia. Žalovaný má plný úspech v spore, ak súd žalobu žalobcu (resp. žalobcov) v celom rozsahu zamietne. Výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok (a aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie pri zastavení konania) predstavovalo ust. § 150 ods. 1 O. s. p. (od 1. júla 2016 ust. § 257 C. s. p.), v zmysle ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Na základe uvedeného zákonného ustanovenia súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. ju môže zaviazat' len čiastočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Aplikácia § 150 ods. 1 O. s. p. (§ 257 C. s. p.) predstavuje negatívny zásah do strany sporu, ktorá bola vo veci samej úspešná. Z tohto dôvodu má rozhodovanie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. (§ 257 C. s. p.) predstavovať výnimku a nie pravidlo. Pri posudzovaní dôvodov pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. (§ 257 C. s. p.), súd musí vychádzať z konkrétnych individuálnych okolností rozhodovanej veci. Dôvod hodný osobitného zreteľa sa môže týkať určitého druhu konania, prípadne konkrétnej procesnej situácie, ktorá v priebehu konania nastala. Súd zároveň prihliada aj na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán, ako aj na okolnosti, ktoré viedli stranu k uplatneniu nároku na súde a na postoj strán v konaní.

20. Žalobca ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. vzhliadol v dĺžke prebiehajúceho súdneho konania, kde nadmerná dĺžka prebiehajúceho konania bola konštatovaná aj v rozhodnutí ESĽP. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/176/2010 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. IV. ÚS 147/08 zdôraznil, že samotná dĺžka súdneho konania, prípadne nečinnosť súdu nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p.. Zároveň poukázal na skutočnosť, že dĺžku prebiehajúceho súdneho konania ovplyvnilo aj prerušenie konania z

dôvodu konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/83/2000 o vylúčení žalobcu z obchodnej spoločnosti žalovaného, ktoré súviselo s prebiehajúcim sporom. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v rozhodovanej veci neboli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. (§ 257 C. s. p.) a súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. (§ 255 ods. 1 C. s. p.).

21. Rovnako za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalobcu týkajúcu sa priznania náhrady trov konania žalovanému za úkon - účasť na pojednávaní. Žalobca tvrdil, že do 30. júna 2013 bolo možné za uvedený úkon priznať náhradu trov konania len v trestných veciach. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na znenie vyhlášok Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (č. 240/1990 Zb., č. 163/2002 Z. z. a č. 655/2004 Z. z.), z ktorých vyplýva, že do 30. júna 2013 boli jednotlivé úkony právnej služby (resp. v zmysle vyhlášky č. 240/1990 Zb. úkony právnej pomoci), za ktoré patrí advokátovi odmena a ktoré možno priznať v rámci rozhodovania o trovách konania, upravené spoločne pre zastupovanie v občianskom (civilnom) konaní, priestupkovom konaní a v trestnom konaní. Až novelou uskutočnenou vyhláškou č. 183/2013 Z. z., účinnou od 1. júla 2013, boli úkony právnej služby upravené osobitne pre občianske (civilné) konanie (§ 13a) a osobitne pre trestné a priestupkové konanie (§ 14). Účelom tejto zmeny bola úspora finančných prostriedkov vynakladaných zo štátneho rozpočtu za právne služby poskytnuté v trestných konaniach ustanoveným obhajcom ako dôsledok požiadavky konsolidácie verejných financií, keď došlo k stanoveniu osobitného výpočtového základu pre trestné konanie a konanie o priestupkoch (dôvodová správa k vyhláške č. 183/2013 Z. z.). Uvedené však neznamená, že úkony uvedené v § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2013 (ako aj v § 16 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 240/1990 Zb. a v § 16 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 163/2002 Z. z.) predstavujú len úkony uskutočnené v trestnom konaní. Odvolací súd uviedol, že pod žalobcom sponybným právnym pojmom „účasť za konanie pred súdom“ je potrebné rozumieť nielen účasť na hlavnom pojednávaní, verejnom alebo neverejnom zasadnutí v rámci trestného konania, ale aj účasť na pojednávaní uskutočnenom súdom v rámci občianskeho súdneho konania. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalovanému priznal náhradu trov konania za účasť na pojednávaniach uskutočnených v dňoch 19. mája 2002, 30. septembra 2002, 1. februára 2007 a 15. marca 2007.

22. Za opodstatnenú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu týkajúcu sa priznania náhrady trov konania žalovanému za úkon - vzájomný návrh z 26. marca 2002. Uviedol, že pre rozhodovanie o trovách konania platí, že v konečnom rozhodnutí možno priznať náhradu len tých trov konania, ktoré boli úspešnou stranou účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v tom-ktorom súdnom konaní. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukázal na to, že písomným podaním - vzájomným návrhom z 26. marca 2002, žalovaný inicioval konanie o vzájomnom návrhu o uloženie povinnosti žalobcovi vydať žalovanému účtovnú a spisovú dokumentáciu obchodnej spoločnosti BLOCK SLOVAKIA s.r.o.. Tento vzájomný návrh bol uznesením súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/17/2001-60 zo dňa 13. mája 2002 vylúčený na samostatné konanie. Z uvedeného vyplýva, že žalovaným uplatnené trovy konania za tento úkon právnej služby sa netýkajú účelného uplatňovania alebo bránenia práva v rozhodovanej veci, preto náhradu týchto trov nemožno žalovanému priznať. Za účelne vynaložené trovy konania by bolo možné predmetný úkon právnej služby považovať iba v prípade, ak by sa o vzájomnom návrhu žalovaného z 26. marca 2002 rozhodovalo v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cb/17/2001 a zároveň by bol žalovaný v konaní o vzájomnom návrhu úspešný. Odvolací súd dal za pravdu žalobcovi, že za uvedený úkon patrí žalovanému v prípade úspechu právo na náhradu trov konania v konaní o vzájomnom návrhu. Priznaním náhrady trov konania za tento úkon aj v rozhodovanej veci by bola žalovanému priznaná náhrada trov konania duplicitne. Odvolací súd uzavrel, že žalovanému v rámci rozhodovania o náhrade trov v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 29Cb/17/2001 nemožno priznať náhradu trov za uplatnený úkon právnej služby - vzájomný návrh z 26. marca 2002 vrátane režijného paušálu a 20 % DPH v celkovej výške 50,85 eur (1 524,- Sk ako súčet odmeny v sume 1 170,- Sk, režijného paušálu 100,- Sk a 20 % DPH v sume 254,- Sk), nakoľko uplatnené trovy konania nemožno považovať za účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v prebiehajúcim súdnom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť

žalovanému náhradu trov konania v celkovej výške 510,45 eur (súdny poplatok za odvolanie 99,58 eur + náhrada trov právneho zastúpenia 410,87 eur).

23. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 28. júla 2017.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 451 - 454), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. tvrdiac, že vec rozhodoval vylúčený sudca, súčasne, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil, súčasne, aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil prvoinštančnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

25. Vo vzťahu k vade konania podľa § 420 písm. e/ C. s. p. dovolateľ namietol, že dovolací súd sa nesprávne vysporiadal s jeho námietkou, vznesenou v odvolaní voči prvoinštančnému rozsudku, o zaujatosti sudkýň JUDr. Jany Zemaníkovej a JUDr. Ľubomíry Kúdelovej. Tvrdí, že menované sudkyne svojvoľne zmenili petit žaloby v namietanom konaní tak, že petit, ktorým žiadal o určenie práva na nahliadanie do dokladov spoločnosti za ktorékoľvek účtovné obdobie, kedy bol spoločníkom žalovaného, obmedzili len na roky 2000 a 2001. Menované sudkyne žalobca žaloval o náhradu škody v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/114/2013, ktorá skutočnosť podľa neho spôsobuje, že sudkyne rozhodnú tak, aby vzniklo zdanie, že dovolateľovi právo na prístup k súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neodňali. Tvrdí ďalej, že sudkyne JUDr. Zemaníková a JUDr. Kúdelová rozhodovaním vo veci sp. zn. 3Obo/3/2017 rozhodujú o svojej vlastnej povinnosti na náhradu škody, teda rozhodujú o sebe samých, a to napriek tomu, že podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť sudcom vo vlastnej veci. Okolnosť, že v predmetnej veci tomu tak je, spôsobuje ich zaujatosť v predmetnom konaní.

26. Vo vzťahu k vade konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ tvrdí, že žalobou z roku 2001 uplatnil petit, ktorým sa domáha určenia práva nahliadať do dokladov žalovaného v celom rozsahu za každý rok trvania jeho účasti v spoločnosti. Tento petit nikdy žiadnym relevantným úkonom neobmedzil a ani súd o žiadnej zmene petitu nerozhodol. Je preto podľa žalobcu zrejmé, že petit žaloby tak, ako ho súdu predložil, nebol nikdy prejednaný. Tvrdenie odvolacieho súdu, že žalobca žiadal o určenie povinnosti umožniť mu nahliadanie do dokladov žalovanej spoločnosti za rok 2000 a 2001, je podľa žalobcu nepravdivé a nemá žiadnu oporu v dokladoch založených v spise, naviac takéto tvrdenie nikdy nevyslovila ani žalovaná, pričom súdu nepatrí právo na svojvoľný zásah do žaloby v rozpore so stanoviskom oboch účastníkov konania. Tým, že súd preukázateľne neprejednal žalobu v celom rozsahu, porušil ústavné právo žalobcu podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na prístup k súdu.

27. Žalobca v ďalšej časti dovolania namietol záver odvolacieho súdu, podľa ktorého bývalý spoločník sa s poukazom na znenie ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka nemôže domáhať práva na informácie, a to ani za obdobie, kedy bol spoločníkom (bod 27 na str. 10 rozsudku odvolacieho súdu). Takýto výklad zákona podľa žalobcu odporuje výslovnému zneniu zákona a tým, že ho súd vyslovil, znemožnil svojím nesprávnym procesným postupom, aby žalobca uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázaním na § 131 ods. 1 a § 125 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka má žalobca za to, že pokiaľ by sa bývalý spoločník nemohol s poukazom na znenie § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka domáhať práva na informácie, a to ani za obdobie, kedy bol spoločníkom, nemohol by nikdy využiť ani svoje právo podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to napriek tomu, že zmienené právo mu zaručuje zákon. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cob/86/2013 zo dňa 16. januára 2014, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/222/2001 zo dňa 5. apríla 2002.

28. Poukázaním na § 374 C. s. p. dovolateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že v odvolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obo/2/2017 dňa 26. júna 2017 odoslal súdu podanie s

názvom „Doplnenie stanoviska podľa § 374 ods. 1 C. s. p.“ k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu. Uviedol, že lehota na vyjadrenie podľa § 374 ods. 1 C. s. p. uplynula dňa 26. júna 2017, v ktorý deň vyjadrenie súdu aj odoslal, odvolací súd však dňa 27. júna 2017 o odvolaní rozhodol a teda skôr, než mohol jeho stanovisko vôbec obdržať. Vzhľadom na uvedené dovolateľ tvrdí, že odvolací súd nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 374 ods. 2 C. s. p. a ani nezvážil potrebu vykonania úkonov podľa § 374 ods. 3 C. s. p..

29. Odvolací súd podľa názoru dovolateľa porušil aj ust. § 387 ods. 3 C. s. p., pretože sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami dovolateľa uvedenými v odvolaní, a to napriek tomu, že išlo o nové a závažné tvrdenia, ktoré majú zásadný vplyv na súdne rozhodnutie a sú i prípustnými novotami v zmysle § 366 C. s. p.. V doplňujúcich vyjadreniach k odvolaniu ide nielen o konštatovanie zaujatosti JUDr. Glončákovej, ale i o dôkaz o falšovaní uzávierok žalovaného jeho advokátmi, dôkazy o krivom obvinení dovolateľa, ktoré viedlo až k jeho bezdôvodnej obžalobe, dôkaz o zatajovaní odovzdávacích protokolov diel INA KYSUCE, a. s., ktoré tomuto dlžníkovi odovzdal žalobca a nie nový konateľ žalovaného, dôkaz o krivom svedectve advokátov a spoločníkov žalovaného v otázke odvolania dovolateľa z funkcie konateľa žalovaného v roku 2000 a pod.. Dovolateľ v nadväznosti na uvedené tvrdí, že z dôvodu, že mu súd znemožnil výkon jeho práv podľa § 374 C. s. p., dôsledkom čoho porušil i § 387 C. s. p., súd v zásade zmaril splnenie príkazu dovolacieho súdu, pre ktorý bol zrušený už rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Ob0/62/2014 zo dňa 22. júla 2015. Tvrdí, že zmyslom doručenia vyjadrenia žalovanej strany k odvolaniu žalobcu nie je len formálna a neúčelná požiadavka na dohľad súdu nad formálnym splnením povinnosti doručenia tohto vyjadrenia, ale cieľom je takýmto dorúčením prispieť k spravodlivému prejednaniu sporu, t. j. vec (zmienené vyjadrenie) kontradiktórne prejednať. Keďže súd tak neučinil, je vec v rovnakom stave, ako pred vydaním uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2ObdoV20/2015 o dňa 31. januára 2017.

30. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu (doručenom najvyššiemu súdu dňa 13. novembra 2017), navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť, resp. ho odmietnuť podľa § 447 písm. f/ C. s. p.. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v sume 92,21 eur.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

32. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

33. V danom prípade bolo konanie o návrhu žalobcu o určenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ O. s. p. umožniť mu nahliadnuť do účtovných dokladov žalovaného, začaté pred 1. júlom 2016 (návrh doručený prvoinštančnému súdu dňa 14. marca 2001 - č. 1. 1 spisu) a aj rozhodnutie prvoinštančného súdu o zamietnutí žaloby bolo vydané pred 1. júlom 2016 (dňa 9. júla 2014, a teda ešte podľa O. s. p.). Na odvolanie žalobcu rozhodol odvolací súd potvrdzujúcim rozsudkom (resp. zmeňujúcim vo výroku o náhrade trov konania) po 1. júli 2016 (dňa 27. júna 2017), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie žalobcu bolo podané tiež podľa C. s. p. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú primiesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

34. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a

pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

35. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

36. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

37. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

38. S poukazom na úpravu dovolania účinnú od 1. júla 2016, odlišnú od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p. a pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní jednoznačne uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho povinnosťou podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod aj skutočne daný. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

39. V danom prípade žalobca v dovolaní namietol, že vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia (§ 420 písm. e/ C. s. p.), súčasne že v dôsledku nesprávneho procesného postupu mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Hoci bez výslovného označenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolateľ v dovolaní namietol aj nesprávne právne posúdenie veci, a to tvrdením o nesprávnom výklade ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka odvolacím súdom.

40. Dovolací súd sa posudzovaním dovolania žalobcu z dôvodov § 421 ods. 1 C. s. p. nezaoberal (okrem absencie vymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), prioritne z dôvodov uvedených v rozhodnutí veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa 19. apríla 2017, vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v tomto rozhodnutí, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p.

41. Veľký senát v označenom rozhodnutí zároveň vyslovil, že ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ C. s. p., dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

42. S poukazom na § 48 ods. 3 C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu záväzný aj v tejto veci, z dôvodu ktorého sa dovolací súd môže zaoberať len okolnosťami namietanými žalobcom vo vzťahu k vade konania podľa § 420 písm. e/ C. s. p.

43. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

44. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie. Tento rozsudok preto spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

45. Dovolateľ vo vzťahu k uvedenej vade namieta nesprávne vysporiadanie sa odvolacieho súdu s námietkou zaujatosti sudkýň JUDr. Jany Zemaníkovej a JUDr. Ľubomíry Kúdelovej, vznesenou v jeho odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014. Tvrdí, že nemôže obstať konštatovanie odvolacieho súdu na str. 6 bod 17 rozsudku č. k. 3Obo/3/2017-437 o tom, že nakoľko sa vznesená námietka zaujatosti voči sudkyňiam odvolacieho súdu týka ich rozhodovacej činnosti, na túto námietku sa neprihliada. Uviedol, že menované sudkyne žaloval v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I o náhradu škody pod sp. zn. 15/114/2013 z dôvodu, že sudkyne svojvoľne zmenili petit žaloby, ktorým on žiadal určenie práva na nahliadanie do dokladov žalovaného za ktorékoľvek účtovné obdobie, kedy bol spoločníkom žalovaného, menované sudkyne však toto právo obmedzili len na obdobie rokov 2000 a 2001. Rozhodovaním v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Obo/3/2017 tak sudkyne rozhodujú o vlastnej povinnosti na náhradu škody a vlastne o sebe samých.

46. Z obsahu odvolania žalobcu podaného proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/17/2001-343 zo dňa 9. júla 2014 (č. l. 345 až 350) vyplýva, že zaujatosť v odvolaní vymenovaných sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, medzi nimi aj sudkýň JUDr. Jany Zemaníkovej a JUDr. Ľubomíry Kúdelovej, namieta a žiadal o ich vylúčenie z konania z dôvodu, že ich žaluje za škodu samostatnou žalobou v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15/114/2013. Tvrdí, že menované sudkyne mu odňali právo na ochranu jeho vlastníctva tým, že napriek tomu, že ich ako zákonných sudcov žiadal o priznanie práva podľa § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka, zakázali mu výkon práva požadovať od konateľov žalovaného informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti.

47. Okolnosti odôvodňujúce vylúčenie sudcu (sudcov) z prejednávania a rozhodovania veci upravovali v čase podania odvolania dovolateľa (zo dňa 22. septembra 2014, súdu prvej inštancie doručené dňa 29. septembra 2014), ustanovenia § 14 a nasl. O. s. p. Účelom týchto ustanovení bolo prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom, alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. V občianskom súdnom konaní nimi bolo zabezpečené základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (obdobne je tomu v § 49 a nasl. C. s. p.).

48. Občiansky súdny poriadok v § 14 ods. 3 (účinnom v čase podania odvolania žalobcu) zakotvoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (obdobne § 49 ods. 3 C. s. p.). V takomto prípade, teda ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na takúto námietku zaujatosti neprihliada a vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 15a ods. 5 O. s. p., v súčasnosti § 53 ods. 3 C. s. p.).

49. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že tento vo svojom odôvodnení jasne a zrozumiteľne podal výklad použitého právneho predpisu (Občianskeho súdneho poriadku v dotknutých ustanoveniach) a obsahuje dostatočnú argumentáciu pre spôsob, akým sa s námietkou zaujatosti sudkýň odvolacieho súdu vysporiadal.

50. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že tento zaujatosť menovaných sudkýň odvodzuje od ich

rozhodovacej činnosti, keď podľa názoru žalobcu mu mali spôsobiť škodu „zakázaním výkonu práva požadovať od konateľov informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti“. Malo sa tak stať v ich skoršom rozhodnutí - rozsudku odvolacieho súdu č. k. 5Obo/160/2003-163 zo dňa 8. júna 2004, ktorým na odvolanie žalobcu zmenili rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/17/2001-79 zo dňa 5. novembra 2002 v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť umožniť žalobcovi nahliadnuť do účtovných dokladov za rok 2001, a to tak, že žalobu zamietli, a teda rozhodli v neprospech žalobcu (vo zvyšnej časti rozsudok zrušili a vec vrátili prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie).

51. Je nepochybné, že v danom prípade ide o rozhodovaciu činnosť namietaných sudkýň v odvolacom konaní, preto s poukazom na vyššie citované ustanovenia O. s. p. najvyšší súd ako súd odvolací postupoval správne, keď námietku zaujatosti žalobcu nepredložil na rozhodnutie inému senátu najvyššieho súdu a neprihliadal na ňu ako na námietku zaujatosti. Tento jeho postup považuje dovolací súd za súladný so zákonom a ústavne konformný.

52. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. e/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

53. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.